

[Handelsministeren.]

Her er i øvrigt en ting, som sammen med en række andre, jeg ikke skal komme ind på i denne forbindelse, får mig til at være lidt mindre pessimistisk, end jeg måske var for en 2-3 år siden, med hensyn til Frankrigs holdning over for britisk medlemskab, idet England nemlig har et fond af teknologisk viden og et fond af teknisk-videnskabelig forskning, som er meget betydeligt. Hvis man gør det op i penge, så ofrer England omtrent lige så meget på den teknisk-videnskabelige forskning som de seks lande tilsammen, så her er et område — og der er også nogle andre, men jeg skal ikke komme ind på dem — hvor England og Frankrig kan mødes.

Dertil kommer, at der naturligvis er en klar vekselvirkning mellem et nært teknologisk, et videnskabeligt, samarbejde inden for Vesteuropa med Englands deltagelse og dannelsen af det store fælles marked. Den britiske premierminister, Harold Wilson, har ganske klart ved flere lejligheder sagt, at man kan ikke forvente et nært teknologisk samarbejde, et videnskabeligt samarbejde, i Vesteuropa med aktiv britisk deltagelse, medmindre det sker på grundlag af et fælles varemærked, så her ser vi igen en sammenhæng, som er væsentlig.

Et punkt, der er nævnt af en af ordførerne, er tidsperspektivet. Der er spurg: haster det så meget? Kan vi ikke vente til efteråret? Vi har en række ting, der ikke er undersøgt tilstrækkeligt endnu. Dertil vil jeg svare, at vi har i dag alle væsentlige oplysninger til brug for en politisk stillingtagen på det høje tings bord. Det kommer jo ikke bag på os, dette her. Vi har haft debatter tidligere, vi har én gang før været engageret i drøftelser om dansk medlemskab. Vi har 1.200 sider fra de — jeg understreger — uafhængige embedsmænd på bordet, og vi er rede til med meget kort varsel at supplere på de punkter, som jeg har nævnt for et øjeblik siden. Vi har de væsentlige oplysninger på bordet. Det er den ene ting.

Den anden ting, jeg vil sige, er dette, som er understreget tidligere i debatten, at det er vigtigt for os, at vi går i gang med forhandlinger samtidig og sideløbende med England. Det er vigtigt af mange grunde. Én grund, som må være umiddelbart ind-

lysende, er den, at et af hovedproblemerne i forbindelse med Englands eventuelle indtræden i fællesmarkedet er britisk landbrugs indpasning i den fælleseuropæiske landbrugspolitik. Denne fælleseuropæiske landbrugspolitik vil være et problem og et svært problem for England, og det er nærliggende for England at forsøge at forhale den endelige tilpasning til den fælles landbrugspolitik så længe som muligt. Og det er — sagt på lidt forenklet vis — et spørgsmål om en lang overgangsperiode, hvori England ikke går op med sit prisniveau for landbrugsvarer til det prisniveau, der gælder i fællesmarkedet. Jeg overlader til det høje ting at drage den enkle konklusion under hensyn til, at Danmark jo er en af de største sælgere til England af animalske landbrugsvarer, og sædvanligvis vil sælgere gerne have den højest mulige pris. Derfor har vi en væsentlig interesse i fra begyndelsen at være med i forbindelse med udformningen af landbrugsordningerne og det britiske landbrugs og dansk landbrugs indpasning i det fælles marked.

Jeg vil gerne sige i spørgsmålet om Norge, som jo endnu ikke vil præsentere — så vidt vi forstår det — sin kandidatur til forhandling om medlemskab, at her tror jeg der er tale om i det væsentlige parlamentarisk-tekniske spørgsmål; jeg tror ikke, at der politisk i Norge er nogen vanskeligheder for at søge at fremlægge en ansøgning for fællesmarkedet om medlemskab.

Hvad angår det overnationale: at vi skulle blive sat under administration af teknokraterne i Bruxelles, så har vel enkelte, men ret betydningsfulde medlemslande allerede over for fællesmarkedet gjort visse indsigelser, som har været ret så effektive. Det er jo en af de ting, der er sket i de sidste 3-4 år, og som igen betyder — jeg tager ikke stilling her, det bør jeg ikke, man kan være enig, man kan være uenig, man kan være „europæer“, man kan være mindre „europæer“ — at rent faktisk er der sket en afdramatisering — især ved krisen, der endte med Luxembourgforliget — af spørgsmålet om det overnationales betydning; man har i dag i fællesmarkedet i langt højere grad end for 4 år siden den erkendelse, at man må tale og dele sig til rette, at man ikke kan pålægge et medlemsland en flertalsvilje i en sag, hvor det på-